

РОБЪРТ ХАУЪРД

КУЛАТА НА СЛОНА

Превод от английски: Иван Златарски, 1991

chitanka.info

Продължавайки на Юг през дивите планини, които разделят източните хайбориански нации от дивите степите на Турин, Конан, в крайна сметка пристига в Аренджун — известния Заморски „Град на крадците“. „Зелен“ за цивилизацията и с абсолютно незначително отношение на законите по природа, той намира — или си издълбава — ниша като професионален крадец, помежду хора, за които краденето е изкуство и едно достойно занимание. Но тъй като е все още много млад и повече дързък, отколкото изкусен, прогресът му в новата професия в началото е бавен.

1

Факли осветяваха със слаба светлина пируващите в Маул, където крадците на Изтока провеждаха нощен карнавал. В Маул те можеха да гуляят и реват колкото им се искаше, защото честните хора отбягваха това място, а пазачите, на които бе добре заплатено с омърсени монети, просто не се намесваха. По кривите, непавирани улици с купища отпадъци и мръсни локви по тях, се клатушкаха вдигайки гюрултия пияници. Стомана блясваше откъм сенките, откъдето се дочуваше пронизителен женски смях и шум от боричкане. Светлина на факли се просмукваше през счупените прозорци и широко отворените врати; застоял мирис на вино и потни тела, дрънкане на чаши, удари с юмруци по груби маси, откъслечни думи от неприлични песни се разнасяха като удар в лицето.

В едно от тези свърталища веселбата отекваше от ниския потъмнял от дима таван, а по разни дрипи и парцали бяха налягали мошеници — потайни бързо-пръсти крадци на кесии, хилещи се похитители, наперени смелчаци, съпровождани от проститутки, момичета с пронизителни гласове, натруфени безвкусно.

Преобладаваха местните мошеници — тъмнокожи, тъмнооки заморци с кинжали в коланите и с коварсто в сърцата. Но имаше и вълци от половин дузина други страни. Тук бе грамаден хайбореец изменник, безмълвен, опасен, препасъл широк меч към огромната си мрачна фигура. Тук бе и шемит — фалшификатор с нос като кука и синьо-черна къдрава брада. Тук бе и проститутка от Бритуния със смели очи, седнала на коленете на светлокестеняв гъндъреец — скитащ наемен войник, дезертирал от някоя разбита армия. Дебелият, грамаден мошеник, предизвикващ с мръсните си шеги гръмогласен смях, беше професионален похитител, дошъл от далечния Кот да обучи заморците как се отвличат жени, който беше закърмен с повече умения в това изкуство, отколкото би могъл някога да научи. Този мъж поспря в описанието си на прелестите на бъдеща жертва и зарови

муцуната си в гърлото на широка чаша пенливо пиво. След това, издихвайки пияната от дебелиите си устни, той каза:

— В името на Бел, Бога на всички крадци, ще им покажа как се крадат момичета. Ще съм я прекарал през границата на Замора още преди да се е съмнало и ще има фургон, който да чака за нея. Триста сребърни монети ми обеща един благородник на Офир за една лъскава млада бритунка от сой. Седмици прекарах, бродейки в пограничните градове като просяк за да намеря такава, която да съм убеден, че ще свърши работа. А тази е страшна!

Той отправи лигава въздушна целувка във въздуха.

— Познавам Лордове на Шем, които биха продали тайната на Кулата на Слона за да я имат — каза той и се върна към пивото си.

Някой докосна ръкава на туниката му и той обърна глава, озъбвайки се на прекъсването. Той видя висок, снажен младеж, който се бе изправил до него. Мястото на този човек в това свърталище бе като на вълк между плъховете от каналите. Евтината му туника не можеше да прикрие твърдите, източени черти на могъщото му тяло, широките тежки рамене, широките му гърди, тънкия му кръст и здравите му ръце. Кожата му бе потъмняла от слънцето, очите му бяха сини и изгарящи, кичур разбъркана кестенява коса покриваше широкото му чело. От пояса му се спускаше меч, скрит в износена ножница.

Мъжът от Кот неволно се сви, защото човекът не беше от никоя от познатите му цивилизовани раси.

— Ти спомена Кулата на Слона — каза чужденецът, изговаряйки заморските думи с чужд акцент. — Много съм слушал за тази кула. Каква е нейната тайна?

Намеренията на младежа не изглеждаха заплашителни и котиецът си възвърна смелостта благодарение на изпитото пиво и очевидното одобрение на публиката. Той се изду от важност.

— Тайната на Кулата на Слона ли? — възклика той — Та всеки глупак знае, че жрецът Яра живее там при големия брилянт, който хората наричат „Сърцето на Слона“ — това е тайната.

Варваринът смля чутото за няколко момента.

— Виждам съм кулата — каза той. — Намира се в голяма градина, над нивото на града, заобиколена от високи стени. Не съм

видял пазачи. Стените изглеждат лесни за катерене. Защо още никой не е откраднал този тайнствен скъпоценен камък?

Котиецът зяпна пред простоватостта на другия, а след това избухна в унищожителен смях, към който останалите се присъединиха.

— Чуйте този езичник! — изрева той. — Щял да открадне брилянта на Яра! Чуй, момче — обърна се той надутото към другия — Предполагам, че си някакъв северен варварин...

— Аз съм цимериец — отговори чужденецът с не съвсем приятелски тон.

Отговорът и тонът не значеха нищо за котиеца. Живеейки в кралство толкова далече на юг, на границите със Шем, той познаваше северните раси смътно.

— Тогава наостри уши и попивай мъдрост, момче — каза той, насочвайки чашата си към объркания младеж. — Знай, че в Замора и особено в този град, има повече смели крадци, отколкото където и да е по света, дори в Кот. Ако някой смъртен е можел да открадне камъка, бъди сигурен, че е щял да бъде свит отдавна. Говориш за изкатерване на стените, но след като се покатериш, бързо ще ти се прииска да си останал долу. Няма пазачи в градината през нощта поради една много проста причина, искам да кажа няма пазачи хора. В наблюдателницата в долната част на кулата има въоръжени хора и дори ако минеш покрай тези, които бродят из градината през нощта, все още ще трябва да минеш и покрай войниците, защото камъкът е скрит някъде в кулата над тях.

— Но ако човек би могъл да мине през градината, — възрази цимериецът — защо да не може да стигне при камъка през горната част на кулата, избягвайки по този начин войниците?

Отново котиецът го изгледа с отворена уста.

— Я го чуите! — извика той подигравателно — Варваринът бил орел, който ще прелети до покрития със скъпоценни камъни перваз на кулата, който е само на петдесет метра над земята и е с гладки стени, които са по-плъзгави от полирано стъкло!

Цимериецът ядно се огледа, притеснен от гръмогласния подигравателен смях, с който бе поздравена тази забележка. Той не бе видял нищо смешно в нея и беше твърде нов за цивилизацията, за да разбира неучтивостта. Цивилизованите хора бяха по-неучтив от диваците, защото знаеха, че могат да бъдат невежливи без някой да им

разцепи черепа просто така. Той беше смутен и огорчен, и без съмнение щеше да се измъкне настрана, ако котиецът не бе решил да го предизвика още.

— Е, хайде, хайде! — извика той — Разкажи на тези нещастници, които не са били нищо друго освен крадци, откакто си се пръкнал, кажи им как би откраднал камъка!

— Винаги има начин, ако се съчетае желанието със смелост — отговори цимериецът късо, засегнат.

Котиецът реши да приеме това като лична обида. Лицето му стана виолетово от яд.

— Какво! — изрева той — Позволяваш си да ни учиш на нашата работа и намекваш, че сме страхливци? Я, хайде, махай се от погледа ми! — и той блъсна със сила цимериецът.

— Значи ми се подиграваш и после вдигаш ръка срещу мен? — скръцна със зъби варваринът, избухвайки в бърза ярост и отвърна на блъскането с удар с отворена ръка, който събори мъчителя му назад върху грубо скованата маса. Пивото се разля през ръба на чашата, а котиецът изрева от яд и измъкна меча си.

— Езическо куче! — изръмжа той — Искам сърцето ти за това!

Блясна стомана и тълпата се люшна назад за да не пречи. В схватката те събориха единствената свещ и свърталището потъна в мрак, разкъсван от трясъка на събаряни скамейки, тропота на бягащи крака и единствен писък на агония, който проряза помещението като с нож. Когато свещта бе отново запалена, повечето от посетителите бяха изскочили през вратите и счупените прозорци, а останалите се бяха барикадирани зад редиците на винените бъчви и под масите. Варваринът беше изчезнал, а центърът на стаята бе пуст с изключение на разсеченото тяло на котиеца. Цимериецът, с безпогрешния инстинкт на варварин, бе убил противника в тъмнината и объркването.

2

Светлината на факлите и пианският гуляй се стопяваха зад гърба на цимериецът. Той бе захвърлил разкъсаната си туника и крачеше в нощта гол, ако не се броеше набедрената му превръзка и сандалите с високо завързани връзки. Движеше се с гъвкавата лекота на огромен тигър и стоманените му мускули преливаха под кафявата му кожа.

Бе навлязъл в онази част на града, отделена за храмовете. Обграждайки го от всички страни, те блестяха под звездната светлина — снежно бели колони, златни куполи и сребърни арки — светилища на множеството Заморски богове. Не се главоболеше с мисли за тях; той знаеше, че религията на Замора, както всички неща на цивилизованите, отдавна установили се хора, бе сложна, засукана и загубила по-голямата част от първичната си същност в лабиринт на условности и ритуали. Той бе прекарал часове, клекнал в дворовете на философите, вслушвайки се в аргументите на теолози и учители и си бе тръгвал замаян, сигурен само в едно — че на всички тях им има нещо.

Неговите богове бяха прости и разбираеми: Кром им беше властелин и живееше на една висока планина, откъдето изпращаше живот или смърт. Беше безсмислено да се призовава Кром, защото той бе мрачен, див бог и мразеше слабите. Но той даряваше мъжете със смелост в битката, с воля и мощ, за да победят враговете си, което, според цимериеца, бе всичко, което би трябвало да се очаква от кой да е бог.

Обутите му в сандали крака не издаваха нито звук по блестящия паваж. Не минаваха никакви пазачи, защото дори крадците на Маул отбягваха храмовете, тъй като се знаеше, че странни неща са се случвали на нарушителите. Пред себе си той видя да се възвисява към небето Кулата на Слона. Той размишляваше защо ли е наречена така. Като че ли никой не знаеше. Той никога не бе виждал слон, но смътно разбираше, че това е огромно животно с опашки отпред и отзад. Това му бе разказал един скитац шемит, кълнейки се, че е виждал хиляди

подобни животни в страната на хирканите, но всички знаеха какви лъжци са шемитите. Както и да е, в Замора слонове нямаше.

Блещукащото тяло на кулата студено се издигаше към звездите. На слънчева светлина тя така ослепително светеше, че малко можеха да издържат на блясъка и хората разправяха, че е построена от сребро. Беше кръгла, тънка, перфектно цилиндрична, петдесет метра висока и горният ръб искреше в светлината на звездите с големите скъпоценни камъни, с които бе обсипан.

Кулата стоеше сред полюшващите се, екзотични дървета на градина, засадена високо над нивото на града. Висока стена обграждаше тази градина, а пространството пред тази стена, намиращо се на по-ниско ниво, бе заградено по подобен начин от друга стена. Не се виждаха никакви светлини; кулата изглежда, че нямаше прозорци, поне не над нивото на вътрешната стена. Само скъпоценните камъни блестяха със студен блясък под звездната светлина.

Извън по-ниската, външна стена имаше гъсти храсти. Цимериецът се прокрадна по-наблизо и застана пред бариерата, преценявайки я на око. Беше висока, но той можеше да скочи и да се вкопчи с пръсти. По нататък щеше да бъде детински лесно да се доизкатери и прехвърли през нея, а той не се съмняваше, че ще мине по същия начин и през вътрешната стена. Но се поколеба при мисълта за странните опасности, за които се говореше, че дебнат вътре. За него тези хора бяха странни и загадъчни, те не бяха като него — те даже не бяха от същата кръв, като живеещите още по на запад британци, немедийци, коти и акулони, а той бе чувал за техните цивилизовани мистерии в миналото. Народът на Замора бе много древен и, от това, което бе видял, много зъл.

Той си помисли за Яра — върховния жрец, който извършваше странни магии в тази украсена със скъпоценни камъни кула и косата на цимериеца настръхна, когато си спомни за една история, разказана му от пиян паж в двора — как Яра се изсмял в лицето на един враждебно държащ се принц и поднесъл пред очите му един ярък, зъл камък, и как от дяволския камък изскочили заслепяващи лъчи, обвинили принца, който изкрещял и паднал, и се свил на една малка изсушена буца, която се превърнала в черен паяк, който диво се замятал из залата, докато Яра не го смазал с пета.

Яра не излизаше често от своята кула на магията и когато го правеше, това бе за да направи магия над някой човек или народ. Кралят на Замора се страхуваше от него повече от смъртта и гледаше винаги да е пиян, защото този страх бе повече, отколкото той можеше да издържи трезвен. Яра бе много стар — векове, казваха хората и добавяха, че щял да живее вечно, заради магията на своя камък, който хората наричаха „Сърцето на Слона“, очевидно с не по-добри причини от тези, поради които наричаха неговото хранилище Кулата на Слона.

Потънал в тези мисли, цимериецът изведнъж се притисна до стената. Вътре в градината някой ходеше с отмерена стъпка.

Ушите му доловиха подрънкване на стомана. Значи, все пак през градината минаваха пазачи. Цимериецът изчака за да чуе дали няма да минат още веднъж, но над тайнствената градина се бе спуснала тишина.

Накрая любопитството го надви. Леко подскачайки, той вкопчи пръсти в перваза и с една ръка се изтегли отгоре на ръба. Лежейки върху него, той погледна надолу към широкото пространство между стените. Нямаше храсти в близост до него, но непосредствено до вътрешната стена той забеляза някакви грижливо подрязани хрусталаци. Светлината на звездите падаше върху зелената морава, а накъде се чуваше ромоленето на фонтан.

Предпазливо цимериецът се спусна от вътрешната страна и изтегли меча си, оглеждайки се наоколо. Беше разтърсен от неприятното чувство да стои така незащитен под звездната светлина и леко тръгна покрай извиващата се стена, криейки се в сянката ѝ, докато не се изравни с храстите, които бе забелязъл. Тогава, ниско приведен, бързо се затича към тях и почти се спъна в нещо, което лежеше свито в края на хрусталака.

Бърз поглед наляво и надясно му показа, че няма враг — поне видим, и той се наведе да разгледа. Острото му, дори на звездната светлина, зрение му показва, че това е як мъж в сребърна броня и шлем с кръст, каквито носеше заморската кралска гвардия. Щит и копие лежаха до него и кратко взирание му разкри, че мъжът е удушен. Варваваринът неспокойно се огледа.

Той разбра, че този мъж бе чул да минава, докато стоеше скрит до стената. Бе минало кратко време, но въпреки това, някакви

неизвестни ръце се бяха протегнали от тъмнината и бяха удушили войника.

Напрягайки зрението си, той забеляза, че нещо почти незабележимо се движи през храстите в близост до стената. И натам той се хвърли, държейки меча си. Като пантера прокрадваща се в мрака, той не бе издал нито звук, но въпреки това, човекът който дебнеше, го чу. Цимериецът смътно различи огромно тяло, долепено до стената и изпита облекчение, че това поне е човек. След това другият с ахване, което прозвуча като уплаха, рязко се извърна и направи движение подобно на мушкане, но отскочи видял блясъка на отразената в меча на цимериеца звездна светлина.

— Ти не си войник, — изсъска странникът накрая, — ти си крадец като мен.

— А ти кой си? — попита цимериецът шепнешком с подозрение.

— Таурус от Немедия.

Цимериецът свали меча.

— Чувал съм за тебе. Хората те наричат царя на крадците.

Нисък смях се разнесе в отговор. Турус беше висок колкото цимериеца, но по-тежък; имаше голям корем и бе дебел, но всичките му движения издаваха трудно доловим магнетизъм, който се виждаше и в проницателните очи, проблясващи с някаква жизненост даже и на звездната светлина. Беше бос и носеше намотано на ръката си тънко, здраво въже, на което имаше завързани възли през равни интервали.

— Ти кой си? — прошепна той.

— Конан, цимериец. — отговори другият — Дойдох да видя дали ще мога да открадна брилянта на Яра, който хората наричат Сърцето на Слона.

Конан почувствува, че коремът на мъжа се тресе от смях, но той не беше подигравателен.

— В името на Бел, Бога на крадците! — изсъска Таурус. — Мислех, че само аз имам смелостта да опитам това. И като си помислиш, че тези заморци се наричат крадци, ха! Конан, харесва ми куража ти. Никога досега не съм споделял приключение, но, в името на Бел, ще опитаме това заедно, ако желаеш.

— Значи ти също си дошъл за камъка?

— Разбира се. Прехвърлих стената, когато онзи бе от другата страна на градината. Скрих се в храстите. Той ме чу, или мислеше, че е

чул нещо. Когато дойде насам, не беше никак трудно да мина зад него и да го сграбча за шията за да лиша глупака от живота му. Както повечето хора, той бе полусляп на тъмно. Добрият крадец трябва да има очи като котка.

— Направил си една грешка. — каза Конан.

Очите на Таурус гневно блеснаха.

— Аз? Аз, грешка? Невъзможно!

— Трябвало е да изтеглиш тялото в храстите.

— Седнал новака да учи майстора. Пазачите се сменят в полунощ. Ако мине някой да го потърси и го открие, те веднага ще изтичат при Яра за да му изпеят новината, а това ще ни даде време да избягаме. А ако не го намерят, ще тръгнат да го търсят навсякъде и ще ни сгащят.

— Прав си. — съгласи се Конан.

— Така. Сега внимателно. Губим време с тези проклети разпавии. Във вътрешната градина няма пазачи — искам да кажа, пазачи хора, макар да има по-опасни часове. Те бяха онова, което дълго ме притесняваше, но накрая успях да измисля начин да ги заобиколя.

— Ами войниците от долната част на кулата?

— Старият Яра живее в помещенията над тях. По този път ще влезем и ние и, надявам се, ще минем. Ще се спуснем надолу по кулата и ще удушим стария Яра преди да е издал звук, за да ни омагьоса с някоя от проклетите си магии. Поне ще опитаме. Шансът е да се превърнем в паяк или крастава жаба срещу богатство и власт над света. Всички добри крадци трябва да умеят да рискуват.

— Ще направя онова, кето би направил всеки — каза Конан, събувайки сандалите си.

— Тогава, следвай ме — и извъръщайки се, Таурус скочи, хвана се за ръба на стената и се изтегли отгоре ѝ. Ловкостта му бе изумителна, като се имаше предвид огромното му тяло — той сякаш прелетя над зида. Конан го последва и лежейки, притиснали се към широката горна част на стената те заговориха шепнешком:

— Не виждам светлина. — промълви Конан. Долната част на кулата изглеждаше съвсем като онзи, която се виждаше извън градината — идеален, блестящ цилиндър, без видими отвори.

— Има хитро построени врати и прозорци, — отговори Таурус — но са затворени. Въздухът, който войниците дишат, идва отгоре.

Градината беше като един басейн от сенки, в който храсти и ниски, с разперени колони дървета тъмно се полюшваха под звездната светлина. С изострените си сетива Конан усещаше очакващата ги заплаха, която се носеше над градината. Той чувствуваше горещия поглед на невидими очи и долавяше тънък мирис, от който космите на тила му инстинктивно настръхваха, така както настръхва козината на ловно куче при подушване на враг.

— След мен, — прошепна Таурус — дръж се зад мен, ако ти е мил живота.

Изваждайки нещо, което приличаше на медна тръбичка от джоба си немедиецът леко скочи на моравата от вътрешната страна на стената. Конан бе близо до него с изваден меч, но Таурус го бутна зад гърба си, в близост до стената, без сам до показва желание да пристъпи напред. В позата му личеше напрегнато внимание, а погледът му, както и погледа на Конан, бе прикован върху храстите на няколко метра от тях. Храстите се помръдваха, макар бризът да бе утихнал. И изведнъж, две огромни очи светнаха над люшкащите се сенки, а зад тях блеснаха в тъмнината и други огнени точки.

— Лъвовете! — прошепна Конан.

— Да. През деня ги затварят в подземиято под кулата. Ето, затова няма пазачи в тази градина.

Конан бързо преброи очите.

— Пет са, а може да има и още в храстите. Всеки момент ще се нахвърлят...

— Тихо! — изсъска Таурус и се отдели от стената внимателно, сякаш стъпваше върху остриетата на бръсначи и повдигна тънката тръбичка. Ниско ръмжене се надигна иззад храстите и блестящите очи се придвижиха напред. Конан просто физически можеше да почувствува големите лигави челюсти и опашките, които шибяха кафявите тела. Въздухът се изпълни с напрежение и цимериецът стисна по-силно меча си, очаквайки атаката и стоварващата се непреодолима тежест на гигантските тела. В този момент Таурус вдигна тръбичката до устните си и силно духна.

От другия ѝ край излетя дълга струя жълтеникав прах и образува плътен жълто-зеленикав облак, който се спусна над храстите,

скривайки от тях блестящите очи.

Таурус бързо изтича обратно при стената. Конан гледаше без да разбира. Плътният облак се спусна над храстите, от които не се разнесе ното звук.

— Каква е тази мъгла? — попита неспокойно цимериецът.

— Смърт! — изсъска немедиецът. — Ако се появи вятър и я духне към нас, ще трябва да бягаме обратно през стената. Но не, няма вятър, а вече се разсейва. Изчакай, докато не изчезне изцяло. Ако вдишаш от нея, това означава смърт.

След малко във въздуха бяха останали само някакви призрачни жътеникави облачета, които скоро изчезнаха и Таурус направи на спътника си жест напред. Те се прокраднаха към храсталаците и Конан ахна. Там, в сенките, лежаха проснати пет големи кафяви тела със завинаги изгаснал огън в очите. Сладникава, гъста миризма се носеше във въздуха.

— Умряха без звук! — прошепна цимериецът. — Таурус, какъв беше този прах?

— Направен е от черен лотус, чийто цветове се полюшват в затъntenите джунгли на Китай, в които живеят само жълтоглавите жреци на Юл. Тези цветове убиват всеки, който ги помирише.

Конан приклепна до големите тела, уверявайки се, че те никому не могат да навредят. Той поклати глава; магията на екзотичните земи бе нещо тайнствено и ужасно за варварите на Севера.

— Защо да не убиеш по същия начин и войниците в кулата? — попита той.

— Защото това бе всичкият прах, който притежавах. И изобщо начинът, по който се сдобих с него, е достоен, за да ме направи най-големия крадец на света. Откраднах го от един керван на път за Стигия и го измъкнах със златотъканата му торбичка изпод навитата на кълбо змия, която го пазеше, без да я събудя. Но тръгвай, в името на Бел! Цялата нощ ли ще прахосаме в разговори?

Те леко се прокраднаха през храстите към блестящата основа на кулата и там, в пълно мълчание, Таурус разви намотаното въже, на края на което имаше здрава стоманена кука. Конан разбра плана му и не задаваше въпроси, а немедиецът хвана въжето малко под куката и го завъртя над главата си. Конан опря ухо в земята и се вслуша, но не успя да чуе нищо. Очевидно войниците не бяха заподозрели

присъствието на натрапниците, които не бяха вдигнали шум, по-голям от този на нощния вятър, който полъхваше между дърветата. Но варваринът бе обхванат от странно безпокойство, може би от обгръщащата ги миризма на лъвовете.

Таурус хвърли въжето с плавно движение на силната си ръка. Куката полетя във въздуха нагоре и навътре по един странен, труден за описване начин и се скри зад посипания със скъпоценни камъни перваз на горната площадка. Очевидно тя се закачи здраво за нещо, защото предпазливото подръпване, а след това и силното опъване не дадоха признак на отпускане или провлачване.

— Късмет да стане от първия път. — прошепна Таурус. — Аз...

Дивашкият инстинкт на Конан го накара рязко да се извърне, защото приближаващата ги смъртна опасност бе абсолютно безшумна. Един кратък поглед бе разкрил пред очите на цимериеца огромното светлокафяво тяло, което се издигаше към звездите, възвисявайки се над него за смъртоносен удар. Никой цивилизован човек не би могъл да се задвижи дори и с половината от скоростта на варварина. Мечът му ледено проблесна на звездната светлина подкрепен от всеки грам мускули и самообладание. В следващия момент човекът и звяра се стовариха на земята.

Изричайки тихо неразбираеми проклетия, Таурус се надвеси над купчината и видя крайниците на спътника си да мърдат, докато той се опитваше да изпълзи изпод огромната тежест, която отпуснато лежеше върху него. Един бегъл поглед показва на немедицеца, че лъвът е мъртъв с полуразцепен череп. Той хвана тялото и с негова помощ Конан го отместа встрани и се изправи ма крака, все още стискайки меча си, от който капеше кръв.

— Ранен ли си, човече? — ахна Таурус, все още смаян от изумителната бързина, с която се бе развил този епизод, при който нещата бяха висели на косъм.

— Не, в името на Кром! — отговори варваринът. — Но никога в досегашния ми неспокоен живот не съм бил така на ръба. Защо това проклето животно не изръмжа преди нападението?

— Всички неща в тази градина са особени — каза Таурус. — Лъвовете нападат тихомълком, а така е и с другите видове смърт. Хайде, ела, макар и почти да не вдигнахме шум, войниците може да са чули нещо, ако не са били заспали или не са пияни. Този звяр е бил в

другата част на градината и се отървал от смъртта на цветовете на лотуса, но сигурно повече няма. Сега трябва да се изкатерим по това въже и едва ли има нужда да питам един цимериец дали може да го направи.

— Ако издържи тежестта ми. — изсумтя Конан, изтривайки мечата си в тревата.

— Ще издържи три пъти моята. — отвърна Таурус — Изpletено е от косите на мъртви жени, които измъкнах от техните гробници в полунощ и е е пропито със смъртоносния сок на дървото упас, за да е яко. Ще се кача първи, а ти ме последвай веднага.

Немедиецът хвана въжето и обхващайки го с крака, започна да се катери. Правеше го като котка, противно на привидната тромавост на голямото му тяло. Цимерианецът го последва. Въжето се люлееше и въртеше, но това не пречеше на катерачите; и двамата бяха имали и по-опасни изкачвания преди. Високо над тях блестеше ръба на кулата, издавайки се малко навън, така че въжето се спускаше може би на половин метър от стената — факт, който силно подпомагаше изкачването.

Все по-нагоре се изкачваха те в пълна тишина, а светлините на града се разпръскаха все по-нашироко пред погледа им докато се издигаха и светлината на звездите все по-силно помръкваше от блясъка на камъните по издадения ръб на кулата. И ето, Таурус протегна ръка, хвана се за перваза и се изтегли през него. Конан поспря за момент на самия ръб, омаян от големите студени камъни, чийто блясък заслепяваше очите му: диаманти, рубини, смарагди, сапфири, тюркоази, лунни камъни, поставени в блетящ обков от сребро. От разстояние, техният различен блясък се сливаше в едно пулсиращо сияние, но сега, от близо те блещукаха с милион оцветени като дъгата лъчи, хипнотизирайки го с искренето си.

— Това е едно фантастично съкровище, Таурус — прошепна той, но немедиецът нетърпеливо го прекъсна:

— Хайде! Ако вземем Сърцето, тези и останалите други неща ще бъдат наши.

Конан прекрачи през искрацията ръб. Площадката на върха на кулата бе малко под перваза. Тя бе плоска, изградена от някакъв тъмносин материал, примесен със злато, така че всичко това изглеждаше като един огромен сапфир, поръсен с блестящ златен прах.

В другия край на площадката имаше нещо като стая, построена на покрива. Тя беше от същия сребрист материал като стените на кулата и стените ѝ бяха украсени с фигури, направени от по-малки скъпоценни камъни; единствената ѝ врата бе златна, повърхността ѝ бе на люспи, украсени с камъни, блестящи като лед.

Конан хвърли поглед към пулсиращия океан от светлини, който се простираше далече под тях и после погледна Таурус. Немедиецът изтегляше въжето си и го намотаваше. Той показа на Конан мястото, в което се бе забила куката — острият ѝ връх бе попаднал под един огромен камък от вътрешната страна на перваза на кулата.

— Отново сме имали късмет — прошепна той. — Човек би си помислил, че общото ни тегло е трябвало да изтръгне камъка. Тръгвай след мен, истинските рискове започват сега. Намираме се в леговището на змея, но не знаем къде лежи скрит.

Като дебнещи тигри те се прокраднаха по тъмния бляскав под и спряха пред искрящата врата. С ловката си и предпазлива ръка Таурус опита да я отвори. Тя се предаде без никакво съпротивление и спътниците надзърнаха, готови за всичко. Над рамото на немедиеца Конан видя блестяща стая, стените, тавана и пода на която бяха посипани с големи, бели камъни, които ярко я осветяваха и изглеждаха като единственото ѝ осветление. Изглеждаше, че в нея няма никакъв живот.

— Преди да си отрежем всички пътища за отстъпление, — изсъска Таурус — иди до перваза и огледай във всички посоки; ако видиш войници в градината или нещо подозрително, върни се и ми кажи. Ще те чакам вътре в тази стая.

Конан не видя особен смисъл в това и леко подозрение към спътника му се зароди в него, но направи както Таурус бе поискал. Когато се обърна, немедиецът се вмъкна през вратата и я затвори зад гърба си. Конан предпазливо отиде до ръба на площадката — на мястото, където се бяха изкачили и не забеляза никакво съмнително помръдване в смътно различаващото се море от листа долу. Той се обърна към вратата... и изведнъж от стаята се чу приглушен вик.

Цимериецът скочи напред като ужилен и в този момент блестящата врата се разтвори и на прага, в студената светлина зад него, застана Таурус. Той се олюляваше и устните му бяха полуотворени, но от гърлото му се откъсна само някакъв дрезгав звук. Хващайки се за

рамката на вратата, той изскочи на покрива и падна по лице, държейки се за гърлото. Вратата зад него се затвори.

Приклекнал като пантера, Конан не може да види нищо в стаята зад падналия немедиец в краткия момент, когато вратата бе останала отворена. Може би бе игра на светлината, но сякаш някаква сянка се бе стрелнала по блестящия под. Нищо не бе последвало Таурус извън стаята и Конан се надвеси над него.

Немедиецът гледаше нагоре и широко разтворени, изцъклени очи, в които имаше някакво скрито удивление. Ръцете му се бяха вкопчили в гърлото, устните му бяха мокри и подпухнали и изведнъж той се втвърди, а изуменият цимериец осъзна, че той е мъртъв. И той чувствуваше, че Таурус бе умрял, без да осъзнава от каква смърт. Конан впи поглед в загадъчната златна врата. В тази празна стая, между искрящите ѝ от скъпоценни камъни стени, смъртта бе спходила принца на крадците със същата бързина и загадъчност, с която той се бе справил с лъвовете в градината долу.

Внимателно варваринът опипа с ръце полуголото тяло на мъжа, търсейки някаква рана. Но единствените следи от насилие бяха между раменете му, високо в основата на мощния му врат — три малки ранички, които изглеждаха като че ли три пирона са били забити дълбоко в плътта и са били издърпани. Ръбовете на раничките бяха черни и се усещаше лека миризма на разлагане.

„Отровни стрели?“ — помисли Конан, но в този случай те трябваше все още да бъдат забити. Предпазливо той се прокрадна към златната врата, бутна я с ръка и надзърна вътре. Стаята бе празна, обляна в студеното, пулсиращо сияние на безчислените камъни. В самия ѝ център той видя някаква странна фигура — черен осмоъгълник, в чийто център блестяха с червен огън четири скъпоценни камъка — за разлика от бялата светлина, излъчвана от останалите. В другия край на стаята имаше друга врата, като тази, на прага на която той се намираше в момента с тази разлика, че по нея отсъствуваше мотива от люспи. От онази врата ли бе дошла смъртта? И след като бе поразила жертвата си, пак през нея ли се бе оттеглила?

Затваряйки вратата зад себе си, цимериецът пристъпи навътре в стаята. Босите му крака не издаваха никакъв звук по кристалния под. В стаята нямаше нито столове, нито маси, само три или четири копринени дивана, извезани със злато в мотив, напомнящ странни

змии, а също имаше и няколко обковани в сребро махагонови сандъка. Някои от тях бяха заключени с тежки златни ключалки, а други бяха отворени, с отметнати назад капаци с резби по тях, разкривайки купища скъпоценни камъни в един безгрижен безпорядък на велоколепие пред изумените очи на цимериеца. Конан тихо изруга; той беше гледал повече богатство, отколкото бе считал, че може да има на света и главата му започна да се замайва при мисълта каква трябва да е стойността на камъка, който търсеше.

В този момент той се намираще в центъра на стаята, придвижвайки се леко приведен напред, с леко приведена глава, насочен напред меч и изведнъж смъртта нанесе удар без звук. Летящата сянка, която се стрелна по пода бе единственото предупреждение и инстинктивното му хвърляне встрани бе онова, което му спаси живота. За миг пред очите му се мярна нещо черно, космато и ужасно, което се стрелна покрай него със щракване на зъби, около които се виждаше пяна и нещо се изсипа върху голото му рамо, нещо което изгаряше като капки течен огън от ада. Отскачайки назад, с вдигнат меч, той видя как ужасното нещо се удря в пода, завърта се и се втурва към него с ужасяваща бързина — гигантски черен паяк, такъв, какъвто хората можеха да видят само в кошмарен сън.

Беше огромен като прасе; осемте му дебели, космати крака носеха великанското му туловище в устрема му напред; четирите му очи блестяха със зъл ужасяващ разум, а от зъбите му капеше отрова, която бе заредена с моментална смърт, както Конан бе разбрал по изгарящата болка в рамото си, където бе изпръскан само с няколко капки при неуспешния опит за удар от нещото. Това беше убиецът, който се бе спуснал по едно от въжетата на паяжината си от убежището си в средата на тавана върху врата на немедиеца. Какви глупаци се бяха оказали само! Да не се сетят, че горното ниво ще се охранява също така добре както и долното.

Тези мисли се стрелнаха през главата на Конан, докато чудовището нападаше. Той скочи високо във въздуха, паякът мина под него, извъртя се и нападна отново. Този път Конан отбягна атаката със скок встрани и нанесе удар като котка. Мечът му отсече един от косматите крака и отново той едва успя да се спаси, когато чудовището се насочи към него за пореден път, щракайки зловещо със зъби. Този път, създанието не продължи атаката си, а избяга по кристалния под,

изкачи се по една от стените ма тавана и се поспря там за момент, злобно гледайки към него със зловещите си червени очи. След това, без предупреждение то се хвърли в пространството, изпускайки след себе си някаква лепкава сива връв.

Конан се отдръпна за да избегне носещото се към него тяло и след това внезапно приклепна в последния момент за да избегне заплитането си в летящата дебела паяжина. Той прозря намерението на чудовището и скочи към вратата, но то бе по-бързо и една лепкава нишка, хвърлена през вратата, го направи затворник. Конан не посмя да се опита да я разреже с меча си; той знаеше, че веществото на нишката ще полепне по острието и, преди да успее да го освободи, чудовището ще е забило зъбите си в гърба му.

И така започна една безнадеждна игра, в която съобразителността и бързината на човека се поставяха на изпитание пред пъклената хитрост и светкавичност на гигантския паяк. Той вече не пробягваше по пода в опит за директно нападение, нито пък се хвърляше през въздуха към него. Сега вече паякът се мятеше по тавана и стените, опитвайки се да го обвие в дългите примки на сивите, лепкави дебели нишки на паяжината си, които хвърляше с дяволска точност. Тези нишки бяха всъщност дебели като въжета и Конан разбираше, че ако се заплете в тях, дори силата на отчаянието няма да бъде достатъчна за да ги разкъса преди чудовището да е нанесло удара си.

Дяволският танц се развиваше в цялото помещение и абсолютната тишина се нарушаваше само от бързото дишане на човека, шума от бягащите му по пода боси крака и кастанетното потракване на чудовищните челюсти на съществото. Сивите въжета лежаха навити по пода, провисваха по стените, обвиваха се около сандъците и се спускаха като някакви тъмни гирлянди от покрития със скъпоценни камъни таван. Бързите очи и мускули на Конан до момента го спасяваха, макар че лепкавите нишки минаваха понякога толкова близко до него, че одраскваха голата му кожа. Той знаеше, че не може вечно да ги избягва; трябваше не само да следи да не се докосва до провисналите от тавана нишки, но и да следи къде стъпва, за да не се спъне в примките, навити по пода. Рано или късно някоя от тях щеше да го обхване като прегръдката на питон и тогава, увит като пашкул, той щеше да бъде оставен на милостта на чудовището.

Паякът за сетен път пробяга по пода на стаята, изпускайки след себе си сивото въже. Конан подскочи високо, прескачайки един от диваните; паякът с рязка смяна на посоката се изкачи по една от стените и въжето се вдигна от пода като живо, следвайки посоката на движение на паяка и усуквайки се около глезена на цимериеца. Конан успя да се запази с ръце в падането си, трескаво дърпайки паяжината, която го задържаше като еластично менгеме или като примката на питон. Косматият дявол се спускаше от стената за да довърши пленника си. Ужилен от мисълта за онова, което предстоеше да се случи, Конан сграбчи един от сандъците със скъпоценни камъни и го захвърли със всичката си сила към паяка. Масивният снаряд улучи целта си точно в центъра между многото черни крака, разбивайки се в стената с някакъв глух влудяващ трясък. Кръв и зеленикава слуз се пръснаха във всички посоки, а смазаното тяло падна на пода заедно с разпукания от удара сандък със скъпоценни камъни. Безформената маса лежеше в блестящ куп от камъни, които наполовина я покриваха; косматите крака безцелно се движеха, а умиращите очи светеха с червен отблясък измежду примигващите скъпоценности.

Конан яростно се огледа, но друга твар не се появи и той се захвана да се освободи от паяжината. Веществото се бе здраво залепило за глезена и ръцете му, но накрая той се измъкна и вземайки меч си от пода се отправи подбирайки път между сивите примки към вътрешната врата. Какви ли ужаси се намираха зад нея, той нямаше представа. Кръвта на цимериеца кипеше и след като бе стигнал дотук и бе преодолял толкова опасности, той бе твърдо решен да стигне до мрачния финал на приключението, какъвто и да бъдеше той. И той чувствуваше, че камъкът, който търсеше не бе измежду многото така небрежно пръснати в блестящата стая.

Разчиствайки паяжината, която бе блокирала вратата, той установи, че тя, както и другата, не бе заключена. Той се питаше дали войниците, които се намираха някъде долу, все още не знаеха за неговото присъствие. Все пак, той се намираше високо над тях, а и ако се вярваше на слуховете, войниците трябва да бяха свикнали със странните шумове, които чуваха над главите си — зловещи звуци, писъци на агония и ужас.

В главата му се въртеше мисълта за Яра и когато отвори златната врата, той съвсем не бе спокоен. Пред себе си видя само сребърни

стъпала, водещи надолу, слабо осветени по неизвестен за него начин. И надолу по тези стъпала започна да се спуска той, стискайки меча в ръка. Не чуваше никакъв звук и след малко стигна до врата от слонова кост, с инкрустирани в нея кристали на хематит. Вслуша се, но не долови нищо отвътре, само тънка струйка дим се просмукваше лениво изпод вратата, която донасяше някакъв любопитна екзотична миризма, непозната за Конан. Зад него, сребърната стълба се извиваше надолу, загубвайки се в тъмнината и от този сенчест кладенец не се дочуваше нищо — Конан имаше неестественото усещане, че е сам в една кула, обитавана само от призраци и фантоми.

3

Предпазливо той бутна вратата ос слонова кост и тя безшумно се отвори навътре. Стойки на преливащият в различни светлини праг, Конан гледаше като вълк в странно обкръжение, готов да се бие или да избяга веднага. Пред погледа му се разкриваше голяма стая с куполообразен златен таван; стените бяха от зелен нефрит, подът от слонова кост, покрит донякъде с черни килими. Дим и екзотична миризма на благовония се издигаха от мангал, поставен на златен триножник, а зад него в някакво мраморно ложе седеше идол. Конан гледаше поразен: съществото имаше тялото на човек — голо и зелено, но главата му бе като видение от кошмар на луд. Прекалено голяма за човешко тяло, в нея нямаше нищо човешко. Конан виждаше широките, разширяващи се навън уши и извитият хобот, от двете страни на който имаше бели бивни, завършващи с кръгли златни топки. Очите бяха затворени, сякаш нещото спеше.

Това, значи, бе причината за наименованието — Кула на Слона. Защото главата на нещото беше същата като на животните, описани му от скитника-шемит. Това бе Богът на Яра; къде другаде можеше да бъде камъка, освен скрит в идола, след като името му беше Сърцето на Слона?

Конан се приближи, с очи приковани в неподвижния идол, но в този момент очите му неочаквано се отвориха! Цимериецът замръзна на място. Това не бе предмет — това бе живо същество и Конан бе затворен в стаята заедно с него!

Това, че той не избухна в ярост да убива, можеше да се обясни само с всепоглъщащия го ужас, ужас, който го бе парализирал в позата, която бе заел. Един цивилизован човек в неговата ситуация би потърсил съмнително успокоение чрез заключението, че се е побъркал; на Конан обаче не мина мисълта, че може да се усъмни в сетивата си. Той знаеше, че стои очи в очи в демон от света на Древните и тази увереност го бе лишила от всичко, на което бе способен с изключение на това да вижда.

Хоботът на ужасното нещо бе вдигнат като че ли душеше нещо, а очите като топази гледаха без да виждат и Конан осъзна, че чудовището е сляпо. С тази мисъл замръзналите му нерви се отпуснаха и той започна тихо да се прокрадва към вратата. Но създанието го бе чуло. Чувствителният хобот се протегна към него и Конан отново замръзна, когато съществото заговори с един странен, заекващ глас, който не променяше нито височината, нито тембъра си. Цимериецът разбра, че тези челюсти никога не са били предназначени за произнасяне на човешка реч.

— Кой е тук? Върна се за да ме измъчваш отново ли, Яра? Никога ли няма да свършиш? О, Яг-Коша, няма ли край на агонията?

Сълзи потелоха от невиждащите очи и погледът на Конан се отклони към крайниците, които лежаха проснати на мраморното ложе. И той разбра, че чудовището няма да стане и да го нападне. Той разпозна белезите от разпъване и живите рани от изгаряне, и колкото и да бе загрубял, той стоеше поразен пред гледката на обезформените израстъци, които, казваше му разумът, някога са били крайници, така стройни, както неговите. И изведнъж, целият му страх и отвращение го напуснаха, за да се сменят от едно чувство на съжаление. Какво е било това същество по-рано Конан не можеше да знае, но свидетелствата за неговото страдание бяха така ужасни и така покъртителни, че някаква странна и болезнена тъга обхвана Конан, без той да знае защо. Той просто чувствуваше, че е свидетел на една космическа трагедия и той се сви от срам, като че ли вината на цяла раса бе стоварена на раменете му.

— Не съм Яра — каза той. — Аз съм само крадец. Няма да ти причиня нищо лошо.

— Приблѝжи се за да мога да те докосна — каза на пресекулки съществото и Конан без страх се приблѝжи, забравил за меча в ръката си. Чувствителният хобот се протегна и опипа лицето и раменете му, по същия начин, по който пипнешком се ориентира слепеца, а докосването му бе леко като ръката на момиче.

— Ти не си расата дяволи, към която принадлежи Яра — въздъхна създанието. — Строгата, чиста пламенност на пустоша те е белязала. Познавам твоя народ отдавна, от времената в далечното минало, когато вие се наричахте другояче и един друг свят издигаше високите си кули към звездите. По пръстите ти има кръб.

— От един паяк в стаята на върха и един лъв в градината — прошепна Конан.

— Убил си също и човек тази нощ. — отговори съществото — А има и смърт в кулата над нас, чувствам... знам.

— Да — прошепна Конан — Принцът на всички крадци лежи там мъртъв, ухапан от една твар.

— Така... значи така! — странният нечовешки глас се повиши като в песнопение. — Убийство в таверната и убийство на покрива — знам, чувствавам. И третото ще направи магията, за която Яра даже не си е помислял — о, магията на избавлението, зелени Богове на Яг!

И отново потекоха сълзи, докато измъченото тяло се полюшваше в спазъма на сменящите се емоции. Конан наблюдаваше озадачен.

Конвулсиите престанаха; нежните, невиждащи очи се обърнаха към Конан и хобота направи приканващо движение.

— О, човеко, изслушай ме. — каза странното създание — За теб аз съм неприятен и чудовищен, нали? Не, не отговаряй, знам. Но и ти би ми изглеждал странен, ако можех да те видя. Има много светове освен тази Земя и животът има много форми. Аз не съм нито бог, нито демон, а съм от плът и кръв като тебе, макар и състава да е различен, а и да сме отлети в различни калъпи. Аз съм много стар, О, човеко, от земите на пустоша; много, много отдавна аз пристигнах на тази планета заедно с други от моя свят, от света на зелената планета Яг, която се върти в една далечните покрайнини на тази Вселена. Ние прелетяхме през пространството на могъщи криле, които ни пренасяха през космоса по-бързо от светлината, защото бяхме воювали с кралете на Яг, бяхме победени и бяхме прокудени. Но никога не можехме да се върнем, защото на Земята крилете паднаха от раменете ни. Тук ние заживяхме встрани от земния живот. Водихме войни със странните и ужасни форми на живот, които тогава бродеха по света и накрая от нас започнаха да се плашат, така че бяхме оставени на мира в мрачните джунгли на Изтока, където живеехме.

Видяхме как маймуните стават човеци, които построиха сияйните градове на Валузия, Камелия, Комория и други след тях. Видяхме как те падат под ударите на езичниците атланти, пикти и лемурийци. Видяхме как океанът се надига и поглъща Атлантида и Лемурия, островите на пиктите и градовете на цивилизацията. Видяхме как оцелелите от царствата изграждат своята империя на

каменната епоха и падат в руините, сплели се в кръвопролитни войни. Видяхме пиктите да се превръщат в диваци, а атлантите да стават отново маймуни. Видяхме нови диваци да се насочват на юг в победоносни вълни идващи от Арктическият кръг, за да изградят една нова цивилизация, с нови кралства, наричани Немедия, Кот и Акуилония и други като тях.

Видяхме твоя народ да се надига под ново име от джунглите на маймуните, в които атлантите се бяха превърнали. Видяхме наследниците на лемурийците, които бяха оцелели след катаклизма да се насочват на запад като хиркани. И видяхме тази раса на дяволи, наследници на древната цивилизация, която е била и преди атлантите, отново да изграждат култура и мощ — в това проклето кралство Замора.

Видяхме всичко това, нито помагайки, нито пречейки на неотменимия космически закон и един по един умирахме, защото ние от Яг не сме безсмъртни, макар нашият живот да е като живота на планетите и съзвездията. Накрая останах сам, мечтаейки за старите времена, когато в разрушените храмове на загубения из джунглата Хитай, бях боготворен от една древна жълтокожа раса. Тогава се появи Яра, който знаеше неща от времената на варваризма, още преди потъването на Атлантида.

Най-напред той лежеше в краката ми и попиваше мъдрост. Но не бе доволен от онова, което го учех, защото това бе бяла магия, а той търсеше познанието на злото, за да може да поробва крале и да засища зловещите си амбиции. Не исках да му разкрия нищо от ужасните тайни, до които бях получил достъп, без да ги търся, в течение на хилядолетия.

Но неговата мъдрост се оказа по-дълбока, отколкото мислех; с коварство, научено в тъмните гробници на мрачната Стигия, той ме измами да му разкрия тайна, която няха намерение да издавам и обръщайки собствената ми сила срещу мен, той ме направи свой роб.

Той ме изведе от затътените джунгли на Хитай, където сиви маймуни танцуваха под свирките на жълтите жреци и където олтарите пред мен се огъваха от дарове в плодове и вино. Вече не бях Бог за един мил народ от джунглата — бях роб на дявол в чивешко тяло.

Отново невиждащите очи пророниха сълзи.

— Той ме затвори в тази кула, която по негова заповед му издигнах за една нощ. Чрез изтезания с разпъване и огън той се превърна в мой господар, както и чрез странни, неземни мъчения, които не би могъл да разбереш. В агонията си аз отдавна бих си отнел живота, ако можех. Но той ме държеше жив — обезобразен, ослепен и прекършен — за да изпълнявам онова, което желае. И в продължение на триста години аз правя това, което той желае, правя го от това мраморно ложе, почерняйки душата си с космически грехове и опетнявайки мъдростта си с престъпления, просто защото нямам друг избор. Но не е успял да изтръгне от мен всичките ми древни секрети и последния ми дар за него ще бъде магията на Кръвта и Брилянта. Защото чувствавам, че приближава края. Ти си ръката на Съдбата. Моля те, вземи камъка, който ще намериш на онзи олтар.

Конан се обърна към посочения му олтар от злато и слонова кост и взе един голям кръгъл скъпоценен камък, чист ярко-червен кристал и разбра, че това е Сърцето на Слона.

— А сега, великата магия, могъщата магия, такава каквато Земята не е виждала по-рано и няма да види в бъдеще дори и след милион милиона хилядолетия. Ще я извърша със собствената си кръв, кръв — родена на великата гръд на Яг, който спи някъде далече в безкрая на Пространството.

Вземи меча си, човеко, и извади сърцето ми, а след това го стисни така, че кръвта да прокапе по червения камък. След това, слез по стълбището и влез в стаята от абанос, където Яра спи обвит в злите сънища на Лотуса. Произнеси името му и той ще се събуди. След това постави камъка пред него и кажи: „Яг-коша ти изпраща един последен дар и една последна магия“.

След това бързо напусни кулата и не се бой, пътят ти ще е чист. Животът на този човек не е живот на Яг, нито пък човешката смърт е като смъртта на Яг. Нека се освободя от тази клетка на смазана, сляпа плът и аз пак ще бъда Йога на Яг, коронясан и сияен, с криле за да полетя, и крака за да танцувам, и очи за да виждам, и ръце за да пипам.

Неуверено Конан се приближи и Яг-коша или Йога, сякаш усещайки неувереността му, показва къде трябва да бъде нанесен удара. Конан стисна зъби и заби меча си дълбоко. Кръв обля меча и ръката му и чудовището конвулсивно потръпна, след което се отпусна в покой. Сигурен, че животът си е отишъл или поне живота, както той го

разбираше, Конан се захвана с ужасната си задача и доста бързо извади нещо, което чувствуваше, че е сърцето на странното същество, макар то да се различаваше по един любопитен начин от всичко подобно, което бе виждал преди. Държейки все още пулсиращия орган над блестящия камък, той го стисна с двете си ръце и струя кръв потече върху камъка. За негова изненада, тя не се стече, а попи в брилянта, както водата попива в гъба.

Държейки предпазливо скъпоценния камък, той излезе от фантастичното помещение и се озова отново на сребърното стълбище. Не се обърна назад; той инстинктивно чувствуваше, че някаква трансформация става в тялото на мраморното ложе, а и допълнително усещаше, че това е нещо, което не е предназначено за човешките очи.

Той затвори вратата от слонова кост зад себе си и без колебание се спусна по сребърните стъпала. Не му мина мисълта да не се подчини на дадените му инструкции. Спря пред една абаносова врата, в центъра на която имаше хилещ се сребърен череп и я отвори. Стаята пред него бече от абанос и черен мрамор, и той видя висока, слаба фигура, полегнала на диван, застлан с черна коприна. Пред него лежеше Яра, жреца и магьосника, чийто очи беха отворени и разширени от изпаренията на жълтия лотус, очи, виждащи надалече, като че ли приковани в незнайни бездни и черни пропасти, зад пределите на човешкото знание.

— Яра! — каза Конан както съдия, произнасящ присъда. — Събуди се!

Очите незабавно се проясниха и станаха студени и жестоки като на лешояд. Високата, облечена в коприна фигура се изправи и се извиси заплашително над цимериеца.

— Куче! — гласът му бе като съскане на кобра. — Какво правиш тук?

Конан постави брилянта върху широката абаносова маса.

— Онзи, който изпраца този камък ми заповяда да кажа: „Яг-коша ти изпраца един последен дар и една последна магия“.

Яра отскочи и тъмното му лице посивя. Брилянтът вече не беше кристално прозрачен; в мрачните му дълбини пулсираха и странни димни кълбета с променящ се цвят минават по повърхността му. Като привлечен от някаква хипнотична сила, Яра се наведе над масата и хвана камъка в ръце, гледайки в забулените му вътрешности, сякаш

това бе магнит, който изтегля треперещата му душа от тялото. И докато гледаше, на Конан се стори, че зрението му изневерява. Защото когато Яра бе станал от дивана, жреецът му се бе видял гигантски висок, а сега той виждаше, че главата на Яра не би могла да стигне и до раменете му. Той примигна изумен и за първи път тази нощ се усъмни в сетивата си. И тогава, със шок, Конан осъзна, че жреецът се смаява пред погледа му.

Сякаш отстрани той наблюдаваше така както човек наблюдава представление; потопен в усещането на някаква завладяваща нереалност цимериецът вече не бе уверен в това кой е самият той; разбираше само, че е свидетел на външните прояви на невероятни сили, далече надхвърлящи способността му да ги разбере.

Сега Яра вече бе колкото дете, малко по-късно като бебе той пълзеше по масата, все още държейки брилянта. Едва сега магьосникът бе разбрал съдбата си и скочи, пускайки брилянта. Но продължаваше да се смаява и Конан видя една нищожно малка фигурка да тича в диво объркване по абаносовата маса, размахвайки малките си ръце и крещейки с глас като писукането на насекомо.

Вече се бе смалил толкова, че брилянтът се възвисяваше над него като хълм и Конан го видя да закрива очите си с ръце сякаш да се запази от блясъка, и как залита като човек, загубил разсъдък си. Конан усети, че някаква незрима, магнетична сила притегля Яра към камъка. Три пъти той го обиколи в стесняващи се кръгове и три пъти се опита да се извърне и да избяга настрани по масата и изведнъж, с писък, който леко отекна в ушите на наблюдателя, жреецът хвърли ръце във въздуха и се затича направо към ярко блестящата сфера.

Навеждайки се близо до камъка, Конан видя как Яра се изкачва по някакъв невъзможен начин по гладката, извиваща се повърхност; все едно че човек се качваше по стъклена планина. И ето, жреецът се намираще на върха, продължавайки да държи ръцете си във въздуха, извиквайки имената на нечисти сили, които само боговете познават. Изведнъж, той потъна в самото сърце на брилянта, както човек потъва в морето и Конан видя как димните вълни се затвориха над главата му. Малко след това Конан го видя в аленото сърце на брилянта, който отново бе възвърнал кристалната си прозрачност, така както човек вижда нещо отдалече — смален от разстоянието. А в сърцето се появи зелена, блестяща, крилата фигура с тяло на човек и глава на слон —

вече не сляпа и не осакатена. Яра отново хвърли ръце във въздуха и побягна, сякаш бягаше луд, а по петите му се хвърли отмъстителя. Неочаквано, като пукване на мехур, великолепият брилянт изчезна и огнено избухване с всички цветове на дъгата и абаносовата маса се оказа празна, така празна, досещаше се някак Конан, както бе празно мраморното ложе в стаята над него, където бе лежало тялото на това странно транс-космическо същество, нарекло се Яг-коша и Йога.

Цимериецът се извърна и побягна от стаята, надолу по сребърните стъпала. Толкова бе замаян той, че даже не помисли да избяга обратно по пътя, по който бе влязъл. Надолу по извиващия се, сенчест сребърен кладенец тичаше той и накрая се озова в едно голямо помещение в основата на блестящата кула. Там той се спря за момент — бе влязъл в стаята на войниците. Той зърна сребърните им ризници, покритите със скъпоценни камъни дръжки на мечовете им. Тя седяха отпуснати покрай масата с пера, печално поклацащи се над шлемовете на главите им, които бяха паднали между зарове, а на изцапания с разлято вино под, се търкаляха паднали чаши. И той разбра, че те са мъртви. Бе дадено обещание и то бе думата бе спазена; дали магия или вълшебство или махване на огромни зелени крила бяха укротили пируващите, Конан не знаеше, но пътят пред него бе чист. Една сребърна врата стоеше отворена и през нея надничаше дрезгавата светлина на зората.

Цимериецът излезе в зелената градина и когато утринният бриз го полъхна със студения аромат на екзотични растения, той трепна като човек, който се събужда. Обърна се назад неуверено за да изгледа загадъчната кула, която току-що бе напуснал. Дали беше омагьосан? И докато гледаше, той видя как блестящата кула, поклацайки се на аления фон на зората с инкрустирания си перваз на върха, светец в проясняващото се небе, се сгромолясва, разпадайки се на искрящи парчета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.